

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De sententia & re iudicata. Consilium CLIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

Reum negata & pernegata sit ista scientia; & in dubio præsumatur in alieno præsertim facto ignorantia, quamdiu scientia ex adverso probata non est, l. Verius De probationib. prout dictæ scientiæ probatio per Actores minimè facta est.

Quibus omnibus attentis manifestè deprehenditur iniustitia hujus litis per appellantes indiscreto zelo & magna imprudentia institutæ, ac huc usque perductæ; liberius fortè, quod non suis proprijs, sed alienis expensis cum damno dictæ mensæ pauperum & prædictæ fabricæ id se facere posse persuaserunt; qui si de sua bursa expensas facere debuissent, circumspiciore iudicio & majore maturitate verosimiliter versati fuissent, nec tam imperitè sibi persuaderi passi fuissent, Canonica tum prædictum vel illius fructuum tertiam partem obnoxiam seu obligatam esse dictis fabricæ & mensæ ex dicta Domini Rectoris contra D. Adrianum lata sententia. Ut proinde existimemus officium Venerabilium Dominorum Iudicum esse, ut dictam Domini Rectoris sententiam in prima instantia latam per omnia confirmet, dictosque appellantes in expensis hujus quoque instantiæ condemnent; nec sibi melioris aut benignioris alicujus opinionis arripiendæ occasionem subministratam esse existiment, ex consideratione pietatis alicujus pro dictis mensa & fabrica, in tam evidenti propostæ actionis defectu seu iniustitia; potissimum nunc cum in locum Reix illius testamento succederint pauperes, quibus bonorum suorum residuum reliquit, nec minus favorabiles sunt, quam potest esse dicta mensa vel fabrica.

De sententia & re judicata.

SYMMARIUM.

Sententiæ nullitas ob unius ex pluribus Iudicibus absentiam

1. Nullitas cum appellatione cumulari potest.
2. 5. Iudicibus pluribus consistenti omnes indicare oportet.
3. Sententia lata uno ex pluribus iudicibus absente ratificari non potest.
4. Arbitrorum uno absente an alij indicare possint?
6. Statutum quod plures Iudices absentibus quibusdam indicent.
7. Citatio ad domum subsidiaria est.
8. Iudicibus pluribus existentibus an unus alteri suam sententiam mandare possit?
9. Donatio causa mortis caducitati subiacer.
10. Donatio quando sit mortis causa vel inter vivos.
11. l. Vbi ita donatur, De donat. mort. caus. intellectus.
12. Donatio inter vivos, ex pacto vel lege potest fieri revocabilis.

CONSILIUM CLIII.

BONO jure de nullitate atque item de iniquitate sententiæ, quam in causa appellationis Iudices Appellationum Universitatis Lovaniensis pronuntiaverunt contra M. Ioannem Furnarium in hac tertia instantia appellantem, retractatâ sententiâ Magnifici Domini Rectoris primæ instantiæ Iudicis secundum dictum M. Ioannem, contra Vincetium Paludanum & ejus consortes nunc appella-

tos lata, proponitur: utroque enim vitio eadem sententia manifestè laborat. * Vti etiam lineâ ullo contrarietatis aut repugnantia vitio hæc duo juris remedia accumulari, & ex utroque saltem alternativè & per subordinationem concludi potest ut, sententia declaretur nulla, aut si aliqua est, pronuntietur injusta, gloss. ult. in l. 1. C. Quando provoc. non est necesse, latè Ioan. de Imol. in l. Si expressim de appell. Alex. cons. 2. Consideratis his nu. 13. & 14. vol. 3.

Quod autem nullitatis vitio laboret hæc iudicum sententia ex eo deducitur, quod, cum existat utis dictæ Universitatis quinque sint vel ordinarij Appellationum, quæ à sententijs per Magnificum Dominum Rectorem interponuntur, Iudices, quatuor dumtaxat, id quæ adhuc in discordia, ex pluralitate hanc sententiam formaverint & pronuntiaverint, quinto iudice absente nec citato, nec ad calculum sententiæ vocato; id enim ex actis & propria partis appellatæ confessione constat. Nam etsi pars appellata primùm id negaverit, postea tamen cum pressus ad respondendumurgeretur, respondit se credere M. Franciscum Bol-laerts (qui tum erat unus ex dictis Iudicibus) tempore conceptionis & pronuntiationis dictæ sententiæ, imò etiam aliquot immediatè præcedentibus & sequentibus diebus ab oppido Lovaniens absentem fuisse. Quâ absentia tunc evidenter probatâ, non potest præsumi ejusdem M. Francisci eodem tempore præsentia, etiam si per Notarium causæ breviculo hujusmodi sententiæ subscriptum sit, eam sententiam latam esse per Dominos Iudices causarum appellationum: nam ut falsi notam avertamus, referendum id est ad eos dumtaxat, quos constat tunc præsentem fuisse, qui quatuor tantum fuerunt; non etiam ad eum, quem ex propria partis adversæ confessione constat abfuisse, l. Optimam C. De contrab. stipul. * Iam verò notorij & indubitati juris est, l. Duo ex tribus D. De re iudic. pluribus existentibus unus auditorij seu causæ Iudicibus, quosdam ex his, absente etiam uno tantum; judicare non posse; quia omnes judicare iubentur: non enim dum plures sunt Iudices, singuli & divisim jurisdictionem habent in solidum, sed omnes simul & complexivè, Ias. in d. l. uno ex tribus; & sic singulis nec jurisdictio nec exercitium illius in solidum competit, l. cum Magistratus C. Quando provoc. non est necesse, Sebast. Vantius in tract. de nullis, sent. ex defectu iuris, nu. 176. Iudicasse autem omnes dici non possunt, nisi omnes adsint, l. Tunc autem de re iudic. quod obtinet non tantum in receptis arbitris seu compromissarijs Iudicibus, l. Item si unus §. si plures, l. sicuti, l. si in tres, l. rādus in fine De recept. arbit. atque item in datis seu delegatis Iudicibus vel ad singulas causas, d. l. Duo ex tribus c. prudentiam §. 1. c. Causa matrimonij de off. deleg. c. uno delegatorum, de offic. delegat. lib. 6. vel ad universitatem causarum, l. si uni, alias incipit pomponius & ibi gloss. & Alex. De re iudic. verum etiam in ordinarijs Iudicibus, d. l. cum magistratus Ias. & alij in d. l. Duo ex tribus. Vt enim omnes sunt Iudices, ita quoque omnes judicare oportet, & quidem præsentem; non quod in unam sententiam omnes convenire & concordare debeant, sed omnes simul eodem tempore & loco vel consentiendo

sentiendo, vel contradicendo, vel denique declarando, quod sibi non liqueat, animi sui motum verbis explicare, *d. l. si uni, l. duo ex tribus*: sic quod in hoc articulo praesentia cum taciturnitate non sufficiat, *Signorol. de Homedici consil. 104. factum sic se habet nu. 11. Ioan. de Imola in d. l. duo ex tribus in princ. & ibi Zafus. nu. 5.* Et usque adeo necessaria est haec omnium personalis praesentia, ut nec absenti liceat vices suas animique sui motum alijs coniudicibus committere, aut ipsidem motum sui animi vel verbo vel scripto explicare, ut sic eo etiam absente certo modo iudicetur, *gloss. ult. in d. l. Sicuti, Bart. in d. l. duo nu. 4. & ibi Cast. l. 1. nu. 4. & 7. Zaf. nu. 1.* Imò quod amplius est, sic in momento ferendae sententiae haec omnium praesentia requiritur, ut non sufficiat ad excusandam, quae ex hac absentia iuducitur, nullitatem, quod hic, qui in calculo & momento ferendae sententiae abest, à principio litis usque ad finem cognitioni causae praesens interfuerit, si non fuerit quoque praesens in momento ferendae sententiae, dum illa ex breuiculo recitatur: adeoque non sufficit, quod is praesens fuerit tunc, cum Iudices inter se de meritis causae disputant, & calculum sententiae seu illius conceptionem ducunt, etiam si tunc quoque dixerit, quid de causa sentiat; nisi praesens etiam fuerit, dum illa prius fortè & plurimum sententia concepta, formaliter pronuntiatur. Neque enim illa sola est ratio, cur haec praesentia requiratur, quod absens praesentes in suam sententiam pertrahere potuisset, *d. l. si in tres*, sed conjunctim hoc quoque, quod omnes iudicare debeant, *d. l. Sicuti, d. l. duo d. l. tunc autem*, quod non sit nisi per formalem sententiae pronuntiationem: cum aliqui fieri possit, ut qui subducendo sententiae calculo tempore examinationis & disputationis alios in suam sententiam pertrahere non potuit, id possit in secundo aut tertio conventu, cum sententia in breuiculum redigitur & ex illo recitatur. Quod verissimum esse scribit Bartolus, *in d. l. duo nu. 4.* reprobata Innocentij contrarium sententis, *in c. Raynaldus nu. 1. de testam. sententia*; quam etiam omnes alij secuti Bartolum uno serè eie damnant, *Io. And. in c. 2. de arbit. lib. 6. panorm. in cap. Causam 1. de off. deleg. Ioan. de Imola in d. l. duo ex tribus & ibi Cast. Cuman. Alexan. Zaf. Sebast. Vantius d. tit. nu. 182.* Atque hinc etiam est, quod sententia per quosdam in absentia vnus Iudicum lata, non possit per illius rationationem aut postea accedentem consensum validari aut confirmari; siue fuerit lata nomine omnium, siue nomine praesentium dumtaxat, *alberic. d. l. duo ex tribus, & ibi l. 1. nu. 8. Zaf. n. 6.* Est enim huiusmodi sententia ab initio nulla ipso iure, propter non observatum ordinem iudicarium, qui est de substantia iudicij, *Bartol. Brixienf. vener. quæst. 41.* Ita quod in proposito ad impediendam pronuntiationem sententiae plus possit vnus ex pluribus Iudicibus absentia, quam aliorum omnium praesentium concordia; idque sine discrimine, an illa absentia sit iusta, an improbabilis & iniusta; ita ut ad sustinendam sic in absentia vnus prolata sententiam, nihil prosit, si absens citatus aut requisitus contumaciter aut in gratia illius, contra quem alij iudicare volunt, se abtenet, *Zaf. in d. l. duo ex tribus.* Quod refertur cautela, quam talen

Consil. Wamel. Tom. I.

in d. l. duo, suggerit illi, qui contrariam sententiam metuit; ut procuret vnus ex Iudicibus absentiam.

Verum quidem est, iure Canonico hac in re aliquid innovatum esse, *c. 2. de arbit. lib. 6.* in compromissarijs arbitris aduersus voluntariam vel malitiosam absentiam quorundam ex arbitris; ut si aliquis ex electis arbitris ab alijs legitime requisitus ad examinandum vel definiendum una cum eis negotium non curaverit, cessante impedimento legitimo, convenire, alij praesentes negotium liberè examinare & definire possint, sicut possent eo praesente nec volente cum eis in unam sententiam concordare. * Sed ea juris transformatio non extenditur ad alios Iudices vel ordinarios vel delegatos, in quibus Pontifex aperte declaravit, *in d. c. 2. in fine*; antiqua iura mutare se nolle; ut etiam communi opinione apud Doctores receptum est, *Bart. in d. l. duo & ibi l. 1. nu. 5. Cast. Alex. Zafus.*

Ex quibus manifestum sit, hanc sententiam in tam aperta M. Francisci, praesertim minime voluntaria nec malitiosa, sed omnium necessaria reipub. causa conceptam & pronuntiatam nullius momenti esse, & ipso iure non valere.

Ad quod vitium avertendum aut expurgandum nihil facit statutum Vniuersitatis in hac causa exhibitum, quo cavetur, quod quinque Iudices Appellationum simul vel maior pars ipsorum, omnibus tamen vocatis, causas appellationum à sententijs Rectoris ad ipsos interpolitarum definiant; quali statuto extante, aut ad causam plurium delegatione facta communiter receptum est, sententiam non viciari ob vnus aut alterius absentiam, *d. c. Prudentiam de off. deleg. Signorol. d. consil. 104. Doct. in d. l. duo ex tribus*: nam dictum statutum non simpliciter id permittit maiori parti, sed conditionaliter, si omnes ad definiendum & pronuntiandum vocati erunt, iam verò non constat, quod dictus M. Franciscus ad dictam diem concipiendae & pronuntiandae sententiae aut alium praecedentem aliquem diem vocatus fuerit; imò ex aduerso ex deducta tam notoria illius eo tempore absentia constat eum vocatum non fuisse, nec vocari potuisse. Quod dum sibi plurimum obstat sentiunt Appellantes, asserunt illum vocatum fuisse, ad ipsius domum seu domicilium; sed de ea specie citationis nihil constat ex actis, nec per appellatos ullo genere probationis probatum est. Nam relatio Bedelli apud acta facta, loquitur de convocatis Iudicibus, non de citatione aut vocatione ad domum facta; ideoque ut illa à falso excusetur, necessario referenda ad eos, qui tunc praesentes fuerunt, de quibus solis etiam loquitur & intelligi debet assertio Notarij eadem illa die in actis facta, de sententia per Iudices ibidem congregatos lata.

Sed etsi constaret de citatione aut vocatione dicti Magistri Francisci ad illius domum seu domicilium facta, prout non constat, nihilo validior esset haec sententia; ob id, quod usus citationis seu vocationis ad domum sit tantum subsidarius in casum, quo perquisitione personae facta illa inveniri non potest, *l. 4. §. prator ait. & ibi Bart. de dam. infecto, Canonista in c. Causam qua de*

A a 3

dolo &

dolo & contum. De hac autem perquisitione non constat; ut nec de mandato aliorum Iudicum eidem Bedello dato ad faciendam hanc vocationem ad domum; & si datum fuisset, & secundum illud citatio ad domum facta; adhuc non sufficeret; ex quo in omnem eventum non esset facta cum legitimo temporis intervallo, sed eodem illo die, quo alij præcipientes festinando proruperunt ad hujus sententiae pronuntiationem. Ita ut hujusmodi citatio non posset dici legitima, quæ sic facta est, ut non potuerit produci in notitiam dicti M. Francisci, qui vel se excusare, vel alios ad differendam pronuntiationem hortari poterat, *d. cap. Prudentiam & ibi gloss. De off. deleg.*

Dato etiã, quod sic in præcipiti, & sine legitimo temporis intervallo unica vocatio ad domum, propter notoriam tunc fortè absentiam M. Francisci, fieri poterit; illa tamen in proposito sufficere non debet: ob id, quod per ejusdem Vniuersitatis statutum aliud, quod proximè & immediatè præcedit hoc, quod de vocatione loquitur, cautum sit, quod singuli appellationum Iudices habeant substitutum in causam absentiae vel impedimenti. Iam verò nullo modo constat vel ad personam vel ad domum citatum fuisse dictam Magistri Francisci substitutum, per cuius præsentiam vel contumacem absentiam sententia hæc ab hoc vitio nullitatis præservari poterat.

8 Nec sanè debebant dicti alij quatuor præsentis Iudices has partes sic sibi temerè vel imperitè usurpare, non expectatò reditu dicti Magistri Francisci, vel non vocato illius substituto, per hoc quod pars appellata dicit, quod Magister Franciscus ad ipsos miserit iudicium suum super hujusmodi causa scripto comprehensum, illudque exhibitum & ostensum fuisse ante sententiae pronuntiationem: nam de hujusmodi appellatorum allegatione, & præsertim de eo, quod hujusmodi scriptum per dictos quatuor Iudices lectum aut expensum fuerit, non satis constat, & si constaret, nihil ad sustinendam hanc sententiam faceret; ob id, quod, ut superius factis dictum est, hujusmodi scripti transmissio non suppleat absentis absentiam, nec eum representet. Personalis enim & realis omnino esse debet, non imaginaria, aut representata, quæ in hoc articulo requiritur præsentia; cum nec hoc sufficere dictum sit, quod absens alijs præsentibus vices suas mandaverit, aut animi sui motum declaraverit, vel commiserit, *gloss. in d. l. Sicut, l. as. Zas. & alij in d. l. duo.* Plurimum enim interest inter iudicium scriptum, quod contradictioni præsentium respondere nequit, & personæ præsentiam, per quam præsens præsentem in suam sententiam discussis causis & rationibus contradictionis pertrahere potest. Quò respiciunt leges & Canones, cum omnium Iudicum præsentiam requirunt, *d. l. si in tres.*

Quia igitur neque juris communis, neque dicti statuti forma in hujus sententiae pronuntiatione observata est; nulla est dubitatio, quin dicta sententia per omnia laboret vitio nullitatis. Quæ nullitate sic constitutà consequitur, quod sententia Magnifici D. Rectoris per lapsum temporum fatalium transierit in rem iudicatam: cum enim hi quatuor Iudices sic nulliter sententiando repu-

tentur nihil egisse, *d. cap. Prudentiam*, non potest appellatio à sententia Domini Rectoris ad dictos Iudices interposita non dici deserta, quæ intra fatalia juris fidem per pronuntiationem validæ aliquius sententiae terminata non reperitur; lapsum enim iam est ex die late illius sententiae plusquam totum biennium, post quod nec reparationis, nec ulterioris prosecutionis est remedium, nec ulla retractationis potestas, *Auben. ei qui appellat. C. De temp. appell. c. cum sit Romana De appell.*

Semotà quoque consideratione hujuscemodi nullitatis dictæ sententiae, & præsupposito, quod ritè quoad formam esset lata, manet & perduras illius retractandæ necessitas ex capite iniquitatis & injustitiæ, quatenus per illam Magister Ioannes originalis Reus condemnatus est ad Actoribus restituendum bona in prima instantia perita. Ad cuius iniquitatis demonstrationem illa meritò sufficere debent, quæ latius & operosius in prima instantia pro fundanda absolutione Rei evidentissimis rationibus deduximus, *conf. 365. & 366. infra:* & illud præsertim, quod hæc donatio, de cuius revocatione agitur, fuerit donatio merè & absolute inter vivos, & minime mortis causa: ex cuius articuli resolutione in alterutram partem dependet hujus causæ decisio.

Actores donationem mortis causa esse volunt, 9 ut, eâ specie donationis constitutà, dispositio de his bonis per testatorem in ultima voluntate facta, etiamsi in causam caduci venerit, & effectum sortita non sit, inducat vim & effectum perpetuæ revocationis ad utilitatem, non Magistri Ioannis donatarii, sed heredum dicti testatoris, *l. Plane in princ. d. de leg. 1. l. Es si transferam ve adimen legat.* Contrà, qui pro Magistro Ioanne appellante stant evidentioribus, & irrefragabilibus rationibus donationem inter vivos esse contendunt; ut illa donatoris dispositio propter caducitatem illius non inducat efficacem & absolutam aliquam donatorum fundorum revocationem, sed ab initio conditionalem tantum, si testamentum effectum contrahitur, *l. Cum quis decedens §. pater De leg. 3. l. 1. §. pro secundo C. de cau. toll. Paria quippe censenda sunt, non disposuisse, & dispositum non perdurare aut effectum non habere, paul. Castrenf. conf. 161 Viso puncto vers. secundo allegatur vol. 1.* 01

Pro donatione inter vivos stant formalia verba, quibus donatio hæc facta est, idque geminatis verbis vernaculâ & Latinâ linguâ. Nullum enim certius indubitabilisque discernendæ donationis, an sit inter vivos, an mortis causa est, signum vel argumentum, quàm quod indubitatè colligitur & deprehenditur ex verbis, quibus donator in donando usus est; quia ex verbis colligitur intentio loquentis, ultra quam actus agentis aliud operari non debet, *l. Labro de suppl. legata l. non omnis si cert. petat.* nisi expresse de alia loquentis intentione aliundè constet. Et hoc est, quod Alexander consulendo respondit, *conf. 78. Visi quam eleganter vol. 4. nu. 1.* quod adiectio horum verborum, *inter vivos*, tollat omnia fundamenta & jura, quæ propter adiecta alia verba ex adverso inducuntur: ita ut in proposito genus seu speciem donationis nullo modo mutet reservatio ususfructus & liberæ dispositionis, quæ cum donatione inter vivos stare

stare potest, nec est planè contra naturam illius, etiam si aliquo modo illius communem naturam & conditiones excedat, d. §. pater.

11. Quod autem ex adverso tantoperè urgetur, & in quo solo Appellati fundamentum ac spem ad constituendam donationem mortis causa collocant ex responso Martiani, in l. Vbi ita donatur D. De mor. caus. donat. ad hanc speciem, de qua hic agitur, applicari non posse, in priore nostra Consultatione satis deduximus: non enim convertibiliter in utraque specie donationis constitui potest, ut quod in donatione, quæ mortis causa fieri dicitur, etiam fiat in donatione, quæ inter vivos expressis verbis fieri dicitur; hoc est, ut donatio inter vivos est, si donationi, quæ mortis causa fieri dicitur, adiciatur pactum, quod nullo casu revocari possit, d. l. Vbi ita donatur: ita quoque sit donatio mortis causa, quæ verbis expressis inter vivos fit, si illi adiciatur pactum libera dispositionis, aut facultas

12. quandocumque velut donator, illam revocandi: Nam et si ex sua genuina natura donatio inter vivos sit irrevocabilis, ex informante tamen non transformante pacto revocabilis effici potest, l. 1. & seq. C. De donat. qua sub modo, ut ex indubitato Scævola Iurisconsulti responso demonstratum est, in d. §. pater. Quod qui aliter accipit, aut quoquo modo ad donationem mortis causa detorquet, sensum & intellectum juris se non habere demonstrat: nisi enim in specie illius responsi constituatur & retineatur species merè donationis inter vivos, nec potest illius divisio, nec tanti Iureconsulti subtile & æquitatis plenum acumen & definitio subsistere; cui sine ulla hæsitazione facillimum erat respondere in casu ibi proposito legatum valere, si in eo constitui potuisset species donationis mortis causa. Quod pertinet quod in dubitabilioribus terminis tradidit Andreas Barbatia, in c. Relatum 10 nu. 28. De testam. quod si quis in actu testandi seu ultimæ voluntatis alicui præsentem & acceptantem donet aliquid inter vivos, salvo & reservato quod de re donata libere possit testari, huiusmodi donatio valeat, ut donatio inter vivos, quæ per nudam penitentiam, aut per aliam viam revocari non possit, nisi per testamentariam dispositionem sic pacto reservatam, quæ effectum sortitur; quod dici non posset, si reservatio liberæ dispositionis deficeret aut transformeret hanc donationem in donationem mortis causa, quæ pluribus modis per se revocabilis est aliter quam per testamentariam dispositionem. Quod si ita est in donatione facta in actu testandi, qui sine causa & cogitatione mortis explicari non potest, & per se regulariter revocabilis est, l. Si quis in princ. D. De leg. 3. multò magis id constituendum in donatione, quæ fit extra actum testandi sine ulla mortis mentione vel cogitatione, cum formali expressione quod fiat inter vivos, ut est in proposito casu. Et sanè qui adhibita diligentia percurrit commentarios Doctorum ad dictum Martiani responsum, in d. l. Vbi ita donatur, non inveniet à quoquam è converso hoc quoque traditum aut decisum, quod donatio inter vivos transformetur vel convertatur in donationem mortis causa, propter adiectam reservationem liberæ dispositionis aut etiam potestatis quandocumque revocandi, ut donatio mortis causa facta transfunditur in donationem inter vivos propter adiectionem irrevocabilitatis, d. l. Vbi ita donatur. Quam tamen questionem Interpretes prætermisisti non erant, si Iureconsulto digna fuisset, aut dubitationem aliquam probabilem perinde ut donatio mortis causa habuisset.

Perfistendum itaque in eo dicimus, per dispositionem testamentariam donatoris, quæ in causam caduci venit, propter mortem legatariorum contingentem ante mortem ejusdem donatoris, nullà ratione revocatam, resolutam, aut extinctam esse hanc, de qua hic quaeritur, donationem, sed adhuc firmam stare, & ex illa hos controversos fundos ad Magistrum Joannem donatarium, non ad Auctores ut hæredes Guilielmi donatoris pertinere: meritoque ob id & iuste Appellantem in prima instantia fuisse absolutum; injustè verò & temerè per dictos Iudices retractata Domini Rectoris sententia ad illorum fundorum restitutionem condemnatum; & ob id bono jure ab ea condemnatione in eventum cessantis nullitatis appellatum; sic quod officium Venerabilis Domini Iudicis Apostolici sit hanc sententiam dictorum Iudicum, si quæ sit, retractare, & Domini Rectoris sententiam confirmare; parte quæ nunc appellata est in expensis omnium trium instantiarum condemnata.

De sententia & rejudicata.

S V M M A R I U M.

Sententiæ nullitas ob omissum consilium Iureconsulti.

1. Monitorium comparante adversario resolvitur in simplicem citationem.
2. Appellationi pacto etiam in futurum renuntiare licet.
3. Appellandi potestas per iudicem tolli non potest.
4. Nullitas semper proponi potest.
5. Nullitas sententiæ coram eodem vel superiore iudice proponi potest.
6. Sententiam suam quando index revocare possit.
7. Sententia ex breviculo recitari debet.
8. Sententia etiam ex consilij requisitione lata recitari debet.
9. Consilium sapientis pro ferenda sententia quid sit.
10. Index à consilio sapientis recedere potest.
11. Iniquitas manifesta operatur nullitatem sententiæ.
12. Sententia posterior priori contraria non valet.
13. Prælationem & hypothecam ius an habeat dos quæ verò numerata non probatur.
14. Exceptio non numerata dotis perpetua quando sit.
15. Renda an obligentur pro dote aut dotalicio lucro.

CONSILIUM CLIIII.

Q V A M V S speremus expectationi Illustrissimi ac Reverendissimi D. Archiepiscopi Magdeburgensis Primatis in Germania abundè nos respondere posse, si ad exemplum eorum, qui in hac ardua causa ac lite inter Nobilem Virum Levinum van Halle Auctorem, & Dominam Gertrudem vanden Bofsche viduam Gasparis Crachts Ream, varijs dissidentibusque inter se sententijs nunc aliquoties determinata, de consilio requisiti sententiam suam scripto transmiserunt, sententiæ nostræ quoque simplicem nudamque pronuntiationem, nullis